

Hồi 56

Máu Nhuộm Thiên Vương Tự

Thừa hất cánh tay bay vào mặt Thiềm Đài Vô Úy thì cả đao và người của La Hán cũng bay theo.

Sự việc quá rùn rợn xảy ra và xảy ra trong nháy mắt, không ai nhận rõ, vì khi lão vừa đưa tay lên đỡ cánh tay của La Hán thì lão thấy rục ánh “tử quang” nhưng lão cũng chỉ thấy rục lên một cái thôi là mất lão tối sầm.

Đến lúc mọi người kịp nhìn lại thì thân của Thiềm Đài Vô Úy đã biến thành hai khúc.

Người ta vẫn còn kịp thấy từ dấu tiện của hai khúc mình của lão máu và ruột trào ra y như một nùi rắn cuốn xà nẹo vào nhau dưới ánh đèn chớp bóng ngời ngời.

Thanh đao của La Hán vẫn không dừng, ánh “tử quang” lại liếm về phía “Cửu Vương Gia” của Mãn Châu.

Cái đầu trọc bóng của vị Hoàng đệ Mạn Châu bày ra khi cái mũ bị rơi vì hấn hoảng hồn vía vừa khom mình vừa bắn lùi và lưỡi đao liếm phốt qua ót hấn, lọn tóc gióc bính bị tiện ngang ngọt xót bay tuốt ra xa.

Từ sau bóng tối, mười mấy tên vệ sĩ Mãn Châu tràn tới bảo hộ vị Vương Gia của họ, phía Hải Hoàng cũng có bốn tên trong “Thập Đại tướng quân” ồ ạt xông lên.

La Hán dừng lại, máu nơi cánh tay cụt của hấn ra nhiều quá, da mặt hấn xanh mét nhưng đôi mắt vẫn đỏ ngầu, chính đôi mắt đó đã làm cho bọn Mãn Châu và các tướng của Hải Hoàng dội lại.

Giọng La Hán trầm trầm:

- Nghê Thường, xé áo buộc vết thương.

Giọng nói của hấn tuy trầm, nhưng giọng hấn có hơi run, tai, mắt của hấn vẫn như tia lửa bắn thẳng về phía trước, đám vệ sĩ của Mãn Châu và các tướng của Hải Hoàng lấp ló không dám tiến lên.

Nghê Thường xé vạt áo bước lên buộc vết thương cho La Hán.

Nàng đã từng thấy máu, đã từng chứng kiến sự chết chóc từ lúc còn ở với Bạch Liên Giáo, thấy người và máu đối với nàng không phải chuyện lạ lùng, thế nhưng bây giờ nhìn thấy máu trong người La Hán tuôn ra, nàng cảm nghe chính mình đứt từng khúc ruột, tay chân run rẩy, nước ắt trào ra.

Buộc xong vết thương, La Hán tiến lên một bước, thanh “Tử Kim Đao” vẫn vững vàng trước ngực, đôi mắt hấn trừng trừng quát lớn:

- Hải Hoàng ngươi thả hai người bạn gái của ta ra, hay là chờ ngã tới tên cuối cùng?

Da mặt của Hải Hoàng xạm xanh vì giận dữ, hấn quát lớn:

- Người muốn chết, được, giết!

Tiếng “giết” từ cửa miệng của Hải Hoảng vừa thoát ra thì thủ hạ của hắn từ “đại tướng” trở xuống ùn ùn tràn tới....

Nhưng ánh mắt đỏ ngầu của La Hán làm cả bọn thụt lùi lại.

Hải Hoàng thấy tình thế không xong nên ra lệnh cho thả Dương Mẫn Tuệ và Tổ Thiên Hương.

Cả bốn người vội vàng rời khỏi hang cộp La Hán đi sau cùng, cầm lữ lữ thanh đao như hung thần.

Bốn người thấy một cỗ xe để không liền nhảy lên. La Hán ra roi cho xe chạy thật nhanh về phía ngoại thành Trường An.

Đến một ngôi nhà hoang do chủ nhà đã đi chạy loạn, La Hán dừng xe lại. Vừa vào đến nhà thì La Hán /Hán bỗng nhiên ngã ra ngất xỉu.

Ba người vội dìu La Hán vào nhà, để nằm trên giường. Nghê Thường ở lại chăm sóc còn Mẫn Tuệ và Thiên Hương quay ra bố trí sanh khắc Mai Phục để phòng thủ.

Hồi lâu hai người quay vào.

Thiên Hương nói:

- Tạm thời chúng ta yên ổn một chút.

Mẫn Tuệ gật đầu:

- Trừ ra chúng đem thiên binh vạn mã càn xéo, còn không thì nhất định chúng ta yên ổn, bọn Cúc Hoa Đảo và Mẫn Châu không làm được gì ta đâu.

Thiên Hương thở phào:

- Bây giờ yên rồi, chúng ta hãy xem thương thế của Bạch thiếu hiệp.

Nàng bước lại ấn vào uyển mạch của La Hán hồi lâu rồi nói:

- Không sao cả, chỉ ra máu hơi nhiều nên ngất thế thôi, bao vết thương kỹ là được rồi.

Nàng quay qua nói với Nghê Thường:

- Triệu cô nương cũng đã mệt lắm, hãy nghỉ đi, để tôi và Dương muội lo liệu.

Nhìn La Hán thiêm thiếp trên giường, Nghê Thường ứa nước mắt lắc đầu:

- Không, tôi không mệt!

Thiên Hương nói:

- Triệu cô nương, xin hãy tin tôi, tôi biết nhiều về y thuật, tôi dám bảo đảm Bạch Thiếu hiệp không sao cả, chỉ vì ra máu nhiều và chân khí hao tổn, chớ không hề nguy hiểm.

Triệu Nghê Thường cúi đầu:

- Đa tạ Tổ cô nương.

Trong nhà có mấy cái ghế dài như ngựa vằn, tự nhiên không nơi nào sạch sẽ, nhưng mấy người con gái bây giờ đâu còn tỵ hiềm được nữa, Mẫn Tuệ kéo Nghê Thường lại ngồi trên một chiếc ghế dài và nói:

- Nghe Lý đại ca thường nhắc nhở Bạch thiếu hiệp và Triệu cô nương, tôi ngưỡng mộ, chỉ tiếc vì không có cơ hội gặp nhau.

Nghê Thường nhỏ nhẹ:

- Chẳng qua Lý ân nhân thương mà nói thế, chớ tôi chỉ hổ mình vì từ trong Bạch Liên Giáo....

Mẫn Tuệ chận ngang:

- Có, Lý đại ca có cho tôi biết cô nương từ trong Bạch Liên Giáo nhưng là một thánh nữ giữa ma nhân.

Nghê Thường ngượng ngập:

- Làm sao tôi lại dám nhận là như thế.

Mẫn Tuệ nói:

- Chị em mình bây giờ là người nhà với nhau. Triệu cô nương không nên khách sáo, Lý đại ca nói rất đúng, nếu không phải Triệu cô nương thì không ai có thể đưa Bạch thiếu hiệp trở về....

Thiên Hương vụt hỏi:

- À, làm sao Bạch thiếu hiệp và Triệu cô nương biết chị em tôi lọt vào tay Cúc Hoa Đảo mà đến cứu?

Nghê Thường đáp:

- Trần tử tử cho chúng tôi biết chuyện ấy....

Mẫn Tuệ chận hỏi:

- Trần tử tử đâu rồi?

Nghê Thường cúi đầu ứa nước mắt:

- Lúc chúng tôi gặp Trần tử tử đã mang trọng thương và khi chúng tôi biết xong là....

Thiên Hương, Mẫn Tuệ đều tái mặt, cả hai không đợi Nghê Thường nói hết, vì Nghê Thường cũng đã không nói nữa, nàng cúi mặt ghen ngào.

Thật lâu, Thiên Hương lau nước mắt nói:

- Thôi, bây giờ có khóc cũng chẳng ít gì, chúng ta trong lòng cứ nhớ lấy Trần tử tử là đủ để cho Trần tử tử yên lòng dưới tuyền đài. Tôi tin rằng trước khi nhắm mắt, Trần tử tử đã vô cùng thoả nguyện...

Nàng ngưng lại và hồi lâu nhìn thẳng vào mặt Nghê Thường :

- Triệu cô nương, xin tha thứ vì tôi nói một lời chân thật.

Nghê Thường nói:

Hồi lâu, La Hán tỉnh dậy và ngồi lên.

Nghê Thường vội nói:

- Anh còn mệt lắm, nên nằm nghỉ một chút.

La Hán lắc đầu nói:

- Tôi cảm thấy khoẻ nhiều rồi, chúng ta không nên ở đây lâu, phải đến khai Nguyên Tự để gặp Mông lão gia ngay.

Ba người thấy La Hán quyết tâm quá nên đành phải lên xe cho La Hán chở đi.

*

* *

Khai Nguyên Tự.

Một trong mấy chỗ náo nhiệt nhất của Trường An nhưng bây giờ thì trống rỗng.

Những chỗ buôn bán trước kia không bây giờ không một bóng người, vì đâu còn ai lai vãng.

Sân chùa lá rụng không ai buồn quét, hương khói vắng tanh.

Mẫn Tuệ cầu nhàu:

- Một vài người gây nên tội ác, khiến cho bá tánh phải mang tội, thật là thê thảm!

Thiên Hương gật đầu:

- Thê thảm lắm, nhưng đâu phải chỉ riêng một Trường An, binh loạn đến đến đâu, thiên hạ đều linh đến đó.

Mẫn Tuệ thở dài:

- Không hiểu tại sao người ta lại quá ham danh tranh lợi, chỉ vì chút lợi danh khiến cho dân lành lý tán, gia đình máu đổ xương phơi, chỉ vì cái lợi riêng mình mà làm cho lê dân thống khổ!

Nước mắt nàng tuôn ra, ghen ngào nói không nên tiếng.

Thiên Hương thở dài:

- Biết sao bây giờ ...

Trên con đường trống không vắng lặng đó, cỗ xe như lạc lõng bơ vơ.

Cũng may là khoảng đường không dài lắm, La Hán cho ngựa đi nhanh, mấy phút đã đến cổng chùa.

Hắn nhảy xuống xe bước vào gõ cửa.

Phải một lúc lâu lắm mới có người lên tiếng.

Cửa mở, một chú tiểu độ mười bốn mười lăm, vóc thân còm cõi trong bộ áo già xơ xác, chú tiểu chấp tay:

- A di đà phật, thí chủ, chùa này đã đóng cửa lâu rồi.

La Hán nói:

- Tôi đến đây để tìm người, chứ không phải dâng hương.

Chú tiểu cúi đầu:

- Mô Phật, chẳng hay thí chủ muốn tìm ai?

La Hán đáp:

- Tôi tìm Mông lão.

Chú tiểu đứng ngó La Hán trôn trôn, hình như muốn hỏi gì đó nữa, nhưng ngay lúc ấy thì có một vị hoà thượng già chậm chậm bước ra:

- A di đà phật, chẳng hay thí chủ họ chi?

La Hán nhìn vào lão hoà thượng quá già, đứng khuất trong cánh cửa, hấn vội đặt tay lên ngực:

- Tôi họ Bạch.

Vị hoà thượng già hỏi:

- Có phải thí chủ đại danh là La Hán?

La Hán đáp:

- Đúng tôi là La Hán.

Lão hoà thượng nhích ra:

- Lão tăng nghe người ta nói thí chủ có thanh "Tử Kim Dao"?

Biết lão hoà thượng chưa tin, La Hán bước lại hiên xe, hấn rút nhẹ thanh đao.

Ánh "Tử Quang" loé lên choá mắt.

Lão hoà thượng cúi đầu:

- Xin thỉnh thí chủ vào trong.

La Hán nói:

- Tôi còn có cỗ xe.

Lão hoà thượng nói :

- Vậy xin thí chủ hãy cho xe vào đông môn, bản tăng sẽ cho người mở cửa

Ông ta nói xong là đi thẳng qua bên phải.

La Hán quay ra thót lên xe giật ngựa rể vào phía hông chùa.

Cỗ xe đi vào, cánh cửa được khép lại ngay.

Bọn La Hán, Nghê Thường, Thiên Hương và Mẫn Tuệ theo lão hoà thượng thẳng vào hậu viện.

Trong chùa, tất cả đều nguyên vẹn.

Chùa chưa bị phá, nhưng hương khói tiêu điều, chứng tỏ đã lâu rồi, thập phương không ai léo hánh.

Sân lộ thiên hậu viện vốn là nơi thanh tịnh, bây giờ vắng người, không khí càng đượm vẻ thê lương.

Mẫn Tuệ nhìn quanh và lặng lẽ thở dài.

Lão hoà thượng đưa bọn La Hán vào gian thiền phòng sau chót, gian phòng trống nhưng khá sạch

La Hán hỏi:

- Đại hoà thượng, chẳng hay Mông lão....

Lão hoà thượng đáp:

- Mông lão có chuyện ra ngoài, dặn nếu thí chủ đến đây thì hãy nghỉ đợi người

Nghê Thường hỏi:

- Chẳng hay Mông lão đi từ bao giờ?

Lão hoà thượng đáp:

- Mông lão đi từ trưa ngày hôm qua.

Nghê Thường hơi băn khoăn:

- Chẳng hay đại hoà thượng có biết người đi về đâu chẳng?

Lão hoà thượng đáp:

- Điều đó thì không, Mông lão không có nói và bản tăng cũng không tiện hỏi.

Nghê Thường ngậm đưa mắt cho La Hán.

La Hán nói:

- Đa tạ hoà thượng dung nạp, xin thỉnh lão hoà thượng cứ lo việc trong chùa

Lão hoà thượng cúi đầu quay bước.

Thiên Hương vụt nói:

- Xin lão hoà thượng cho hỏi thêm một chuyện ...

Lão hoà thượng quay lại:

- Chẳng hay thí chủ muốn hỏi chuyện chi?

Thiên Hương nói:

- Tiểu nữ kính xin đại hoà thượng cho biết tình hình sau ngày loạn quân chiếm thành?

Lão hoà thượng đáp:

- Bình thường bản tăng không bao giờ lìa khỏi cửa chùa vì thế nên không rõ lắm, có lẽ khi Mông lão trở về thì chư vị sẽ có tin tức, vì Mông lão đi nhiều chỗ.

Mẫn Tuệ nói:

- Đa tạ hoà thượng.

Lão hoà thượng cúi đầu:

- Không dám

Ông chậm chậm lui ra.

Thiên Hương nói với Mẫn Tuệ:

- Sau khi giặc chiếm thì chắc chắn tất cả đều cơ khổ....

Mẫn Tuệ nói:

- Muội muội nóng lòng hết sức, vì thế cho nên sớm muốn biết tin

Nàng nói mà mắt nàng đã đỏ.

Thiên Hương an ủi:

- Thiên hạ đều ly tán, người chết đã quá nhiều, muội muội hãy dần lòng ẩn nhẫn.

Mẫn Tuệ cúi đầu, nước mắt trào ra.

Như muốn cho không khí bớt nặng nề, Thiên Hương quay quả hỏi La Hán:

- Bạch thiếu hiệp thấy ở đây có tin tưởng được không?

La Hán đáp:

- Mông lão chọn nơi nấp thì nhất định không đến nỗi có gì trở ngại.

Nghê Thường nói:

- Không biết lão nhân gia đi đâu, làm gì mà lâu quá.

La Hán nói:

- Lão nhân gia không dặn lại thì chắc không ai biết được. Chắc có chuyện mà không thể nói ra cho mọi người khác biết.

Có tiếng chân và chú tiểu khi nấp bưng một khay trà.

La Hán tiếp bưng đặt lên phản và nói:

- Cám ơn tiểu sư phụ.

Chú tiểu cúi đầu:

- Không dám, Mông lão đã về, người còn đang nói chuyện với phương trượng ngoài chánh điện.

Bọn La Hán nghe Mông Bất Danh đã về, người nào cũng mừng ra mặt.

Chú tiểu vừa lui ra thì Mông Bất Danh vừa tới, ông ta nói ngay:

- Mệt lắm phải không?

Cố nhiên, đó là ông ta hỏi Nghê Thường và La Hán, vì hai cô cậu. Này đã kính ông ta là “Nghĩa Phụ” nên không còn khách sáo, ông quay qua vòng tay nói với Mẫn Tuệ:

- Thảo dân Mông Bất Danh xin tham kiến Dương tiểu thơ.

Mẫn Tuệ lật đặt vòng tay:

- Không dám, xin tiền bối đừng làm như thế mà nên xem tiểu nữ là con cháu.

Mông Bất Danh cười và nói với Thiên Hương:

- Không dám, chỉ riêng với cô bé này thì lão phu có thể làm lớn được.

Thiên Hương vòng tay thật thấp:

- Tổ Thiên Hương xin bái kiến lão gia.

Mông Bất Danh cười:

- Không có lão gia lão quốc gì cả, ta lớn hơn Tổ lão vài tuổi, cô bé cứ gọi ta là Bá Bá đi.

Thiên Hương cúi đầu:

- Vâng, diệt nữ xin bái kiến bá bá....

Nàng ngập ngừng nói tiếp:

- Bá bá thương mà dạy thế, thật ra bây giờ diệt nữ không còn dám mong gì hơn là một người bình thường.

Mông Bất Danh hơi sững sốt... ông ta lại đưa ngón tay cái lên tỏ lòng khâm phục:

- Hạng nhất, hạng nhất, con gái có chí khí thế là giỏi, chỉ có điều cha cháu thật bậy bạ.

Thiên Hương nói:

- Cảm ơn bá bá đã khen cho, diệt nữ cũng mong có ngày gia phụ hồi tâm.

Mông Bất Danh khoát tay:

- Ngồi, ngồi rồi nói chuyện.

Mẫn Tuệ vòng tay:

- Xin thỉnh lão nhân gia

Mông Bất Danh vừa ngồi xuống là ông ta nhồm dậy ngay, hai mắt ông ta tròn trừng khi thấy cánh tay cụt của La Hán:

- La Hán ...làm sao ...làm sao như thế ?

Dáng cách và giọng nói ông ta cực kỳ xúc động.

Như để câu chuyện không có vẻ thương tâm La Hán cười pha trò:

- Không có sao, lão nhân gia, bỏ quên mà.

Nhưng Mông Bất Danh không cười được, ông ta hấp tấp gặng hỏi:

- Ai? Tiểu tử, ai? Ai đã làm người mang thương như thế này?

Giọng hỏi và dáng sắc của Mông Bất Danh y như cánh tay đứt của La Hán chính là tay mình, có thể còn hơn thế nữa....

La Hán cười:

- Không có ai hết, chính tôi đã chặt nó...

Hắn thuật lại chuyện ở Thiên Vương Tự và cười cười nói tiếp:

- Một cánh tay đổi một "Hữu Thừa Tướng" của Hải Hoàng cũng đã đủ rồi, đằng này một mình lại có thêm một số khá đông, trong đó gồm có ba viên "Đại tướng", bốn gã "Tiên phong" thì kể như là "nhất vốn vạn lời" rồi còn gì nữa, lão nhân gia.

Thiên Hương nói tiếp:

- Ngoài ra còn cứu được hai mạng của diệt nữ....

Mông Bất Danh đập tay xuống bàn chắc lưỡi:

- Thật là tức nhưng thôi, xứng đáng lắm, có thể làm cho thằng Hải Hoàng không dám nhúc nhích, có thể làm cho nó mất mặt trước tên giặc Mần Châu, trong võ lâm hiện tại chắc chắn chỉ có mỗi một mình người thôi, Đức Uy cũng chưa làm nổi.

La Hán nói:

- Lão nhân gia thương mà khen, chớ làm sao dám sánh với Lý gia.

Mông Bất Danh nói:

- Không, ta nói thật, có thể người không bằng Đức Uy về võ công, nhưng khí thế nhất định là hơn, nếu không thì Hải Hoàng không chịu dễ vậy đâu.

Thiên Hương:

- Đúng vậy! Mông bá bá nói y như là chứng kiến, chính Hải Hoàng khủng khiếp chớ chưa giao đấu.

Nghê Thường ngó Mông Bất Danh :

- Lão nhân gia đi đâu mà lâu quá vậy?

Mông Bất Danh vụt nghiêm mặt, khí sắc của ông ta chộp nặng nề:

- Con bé, bây giờ khoan bàn chuyên đó....

Và ông ta nhìn Mẫn Tuệ:

- Lão phu trước đây thật chưa có dịp diện kiến Dương tiểu thư nhưng đã có nghe nhiều về khí phách....

Mẫn Tuệ nghiêng mình:

- Không dám, Mông tiên bối, tiểu nữ chỉ quyết liều với giặc mà thôi.

Mông Bất danh nói:

- Lão phu biết Dương tiểu thư là người có kiến thức, trầm tĩnh....

Như cảm nghe lời nói có nhiều ẩn ý, Mẫn Tuệ cau mày:

- Lão nhân gia, có chi xin lão nhân gia nói thẳng cho tiểu nữ.

Mông Bất Danh thở ra:

- Lão muốn Dương tiểu thư hãy đem hết khí khái của mình, chế áp sự bi ai....

Dương Mẫn Tuệ đứng phắt lên:

- Lão nhân gia, gia phụ có phải đã....

Mông Bất Danh đập tay xuống bàn, giọng ông trầm xuống:

- Dương Đô Đốc đã vì nước hy sinh!

Vị lão anh hùng tuy dặn người ta chế áp, thế nhưng khi bật ra câu nói ấy thì chính ông ta lại gục mặt xuống bàn.

Mẫn Tuệ lão đảo thối lui, Thiên Hương lật đật đỡ nàng và nói:

- Xin lão nhân gia cho biết... có phải tin đó là thật không?

Mông bất Danh ngẩng mặt lên, mắt ông như mờ lại:

- Ta cũng không muốn tin đó là sự thật. Chỉ hiềm vì....

Mẫn Tuệ run giọng:

- Lão nhân gia, có phải Lý Tự Thành....

Mông Bất Danh gật đầu:

- Phải rồi, Dương tiểu thư, chúng hành động bí mật mà lại nhanh, không làm sao cứu viện kịp, tính ra thì có lẽ cùng một lượt Trường An thất thủ.

Mẫn Tuệ xủ trong tay của Thiên Hương và nàng vớt ọc ra một bùm máu tươi, da mặt nàng xanh mét.

Thiên Hương hót hải kêu lên:

- Mẫn Tuệ....

Mẫn Tuệ lắc đầu:

- Không có sao đâu, thư thư, tiểu muội thấy đau lòng vì gia phụ thọ hại, nhưng tiểu muội vẫn thấy đau lòng hơn nữa vì bá tánh đang bị tai ương. Trường An thành thất thủ, trăm họ oằn oại dưới chân đoàn chiến mã loạn quân, trong tình hình đó, cái chết của gia phụ cũng xứng đáng để tạ tội với triều đình, với sinh linh Tây Ngũ Tỉnh... tiểu muội chỉ hận một điều là thân làm tướng mà gia phụ không được chết ở sa trường, điều đó có thể làm gia phụ khó lòng nhắm mắt và thân là con...

Nàng lại ói thêm một bùm máu nữa và nghẹn ngang....

Thiên Hương bật khóc:

- Muội muội...

Mẫn Tuệ lắc đầu:

- Không đâu, thư thư, chị thấy em đã khóc đâu....

Thần sắc của nàng trông thật là dễ sợ, Thiên Hương chột hơi run, giọng nàng như thét:

- Muội muội, Mông bá bá đã bảo muội là người khí phách.

Mẫn Tuệ lại lảo đảo té ngồi xuống phản.

Mông Bất Danh đứng lên nói với Thiên Hương:

- Bất đắc dĩ phải dùng....

Bàn tay ông ta ấn mạnh vào hậu tâm của Mẫn Tuệ, nàng lắc mình và thần sắc như tỉnh lại nhiều, nước mắt của nàng bây giờ mới trào ra.

Mông bất Danh nói:

- Khi cần khóc thì cứ khóc, khóc cho nhẹ bớt trong lòng.

Thiên Hương ngập ngừng:

- Mông bá bá, nếu như thế thì di thể....

Mông Bất Danh chớp đôi mắt ươn ướt:

- Chuyện bắt đầu từ ...

Ông ta đem hết những chuyện mà ông ta hiểu rõ về chuyến đi của Lý Đức Uy, chuyện gặp nạn, chuyện trở về giết bọn ở Dịch Thôn...

La Hán nghiêng răng:

- Giết, còn phải giết nhiều nữa, giết sạch chúng mới có thể làm cho Dương đại nhân yên lòng nhắm mắt...

Mẫn Tuệ lau nước mắt:

- Mông lão gia, có biết Lý đại ca tôi bây giờ ở đâu không?

Mông bất Danh lắc đầu:

- Hai hôm nay không được tin. Tin cuối cùng cho biết là có chuyện tàn sát bọn giặc ở Định Thôn rồi đứt mất, chắc chắn hẳn bám theo dấu địch ngược về phương bắc.

Mẫn Tuệ đứng lên:

- Như thế thì tôi cũng phải đi....

Thiên Hương giữ vai nàng:

- Muội muội...

Nhanh như chớp, Mông Bất Danh vung tay điểm ngay vào “Vùng Huyệt” của nàng....

Mẫn Tuệ ngã vào lòng của Thiên Hương và Mông Bất Danh bảo Nghê Thường:

- Hãy phụ đưa Dương tiểu thơ vào trong nằm nghỉ, chắc chắn phải để cho tiểu thơ nghỉ vài ngày ở nơi đây, vì bây giờ xung động là nguy hiểm cho thể lực.

Thiên Hương hỏi:

- Đa Tạ Mông bá bá...

Nàng và Nghê Thường đỡ Mẫn Tuệ vào trong và sau đó nàng hỏi lão Mông:

- Mông bá bá có được tin gì về Tổ gia không?

Mông bất Danh đáp:

- Tất cả người của Tổ gia ly khai Trường An, nhưng không biết đi đâu, ta vốn có ý theo dõi nhưng sau khi Trường An thất thủ, công việc phiền toái quá nên không thể làm được.

Thiên hương nói;

- Đi đâu cũng được miễn họ đừng giẫm lên con đường lầm lỡ

Mông Bất Danh nói:

- Ta cũng mong như thế, Tổ lão nhất thời hồ đồ....

Thiên Hương chắc lưỡi:

- Mông bá bá không biết, gia phụ có thể nói là hạng giàu có nhất ở Trung Nguyên, chỉ có điều lòng tham không đáy, khiến cho không khi nào cảm thấy là mình đã đủ

Mông Bất Danh thở ra:

- Một cái nhà khảm đầy vàng ngọc, vốn là cái huyệt chôn cái tánh thiện lương, bần khổ tuy có hơi đói lạnh, nhưng lòng vẫn được luôn sáng khoái, ta không hiểu tại sao Tổ lão lại không thông chuyện chết sống nghèo giàu là nhỏ, mất đi thanh danh khí tiết mới là đại sự, thật là đáng tiếc.

Thiên Hương thở dài:

- Tứ đại thế gia võ lâm, bây giờ chỉ còn bá bá....

Mông Bất Danh lắc đầu và vụt nói:

- Quên, có một chuyện ta cho tiểu Lý biết kíp mà cũng chưa nói rõ với Dương tiểu thơ....

Thiên Hương hỏi:

- Chuyện chi thế, lão gia?

Mông Bất Danh trầm ngâm:

- Chuyện này ta cứ hoài nghi hoài và cũng đã theo dò nhưng vẫn chưa rõ lắm. Vì mật chỉ đã là “mật” thì làm sao bọn Lý Tử Thành biết được và tại sao chúng lại nắm chắc lộ trình của Dương Đô Đốc....

Thiên Hương mở tròn đôi mắt:

- Bá bá nghi ngờ....

Mông Bất Danh chận nói:

- Ta theo dõi, thăm dò bao nhiêu ngày nay có một kết quả thế này: Ngày đó Dương Đô Đốc, cùng đi với tên thái giám Tào Hoá Thuần, nhưng sau khi Đô Đốc ngộ hại đến bây giờ, không một ai nghe gì về gã họ Tào đó cả.

Thiên Hương cau mặt:

- Bá bá nghi ngờ...

Mông Bất Danh nói luông:

- Ta nhận thấy nội tình của câu chuyện này có nhiều điểm không ổn, vì Dương Đô Đốc phụng chỉ nhập kinh là chuyện mà đại thần cũng không thể biết, vì đó là “mật chỉ” tự nhiên, khi lên đường, lộ trình cũng là bí mật, thế thì, cái đám Lý Tử Thành tại sao lại biết? Thêm nữa, cần bắt, cần hãm hại Dương đô Đốc thì là chuyện tất nhiên của Lý Tử Thành, chớ tên Tào Hoá Thuần thì hẳn đâu có cần gì? Nghĩa là hẳn không cần bắt mà cũng không cần giết....

Thiên Hương cau mày thật sâu, nàng ngồi trầm ngâm không nói....

Thật lâu, nàng vụt hỏi:

- Mông bá bá, có phải bá bá muốn nói tên Tào Hoá Thuần cấu kết với bọn Lý Tử Thành?

Mông Bất Danh nói:

- Chuyện này quan hệ trọng đại lắm....

Ông ta ngần ngừ không nói tiếp....

- - o O o - -